PROFESSIE VAN FRÈRE MICHAEL
Preek van Vader Abt Philippe Vanderheyden, gehouden op 1 juli 2013 bij de professie als regulier oblaat van Frère Michael Evelson

Dierbare Frère Michael, beste vrienden,
Broeders en zusters,

Hoewel de gemeente van Filippi de apostel Paulus bijzonder dierbaar was en hij gunstig over haar getuigt, is er toch een zekere rivaliteit tussen personen ontstaan. Er wordt een gebrek aan naastenliefde geconstateerd. Harmonie en vrede in de gemeente lopen gevaar. Partijgeest en ijdele roem, zelfingenomenheid en eerzucht zijn de ondergang van de gemeenschap. Dit gevaar bedreigt ook vandaag nog elke gemeenschap. Volgens Paulus hoort onder christenen ieder zijn naaste meer te beminnen dan zichzelf. Daaruit bestaat de nederigheid. Nederigheid vertaalt zich in wederzijds dienstbetoon, in liefdevolle zorg voor elkaar: dat is de houding waaraan we een christelijke gemeenschap herkennen. Precies zoals de Filippenzen vroeger, worden ook wij allen vandaag uitgenodigd voor elkaar de gevoelens te hebben die bij christenen horen: "Die gezindheid moet onder u heersen die ook in Christus Jezus was" (Fil 2,5). Als voorbeeld en als oervorm van nederigheid citeert Paulus een oude hymne op Christus die wij in de lezing hebben gehoord (Fil 2,6-11). Hij die bestond in de gestalte van God, dat wil zeggen dat hij God was zoals de Vader: zijns gelijke in eerbetoon, in macht en majesteit, hij heeft zichzelf ontledigt, hij heeft zichzelf helemaal prijsgegeven met als gevolg dat hij de gestalte van dienaar, van slaaf aanneemt. Die 'gestalte van slaaf' moeten we niet eenvoudig opvatten als een synoniem voor 'mens', in de zin van een zwak en sterfelijk wezen. Het woord herinnert vooral aan de lijdende dienaar van Deuterojesaja (40-55). Christus zelf heeft gezegd: "de Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen, en om zijn leven te geven als losgeld voor velen" (Mt 20,28). Het spoor van de Christus in zijn vernedering loopt "tot de dood, de dood aan een kruis" (Fil 2,8). Christus is op aarde verschenen om Gods heilsplan voor de mensheid te volbrengen. Dit plan vereiste een onbegrensde gehoorzaamheid van de Dienaar van God aan de wil van de Vader, die van hem het prijsgeven van zijn leven verwachtte. Jezus zei: "Mijn voedsel is: de wil doen van Hem die mij gezonden heeft en het werk volbrengen dat Hij Mij heeft opgedragen" (Joh 4,34). In zijn regel citeert Benedictus de hymne in het hoofdstuk over de nederigheid: "De derde trede van nederigheid is omwille van Gods liefde je in alle gehoorzaamheid te schikken naar je meerdere. Zo volg je de Heer na, over wie de apostel zegt: *Hij werd gehoorzaam tot de dood*".[1] Voor Benedictus loopt de weg van de nederigheid via de gehoorzaamheid, die hij trouwens plaatst tegenover de eigen wil. Geven we maar toe dat het geen gemakkelijke weg is: leven in gehoorzaamheid. De enige reden om te gehoorzamen is de liefde tot God. Als de liefde er niet meer is, als hij is opgedroogd, is verkild, verliest de gehoorzaamheid alle reden van bestaan. Gehoorzamen is dan volslagen idioot. Zonder liefde wordt de gehoorzaamheid absurd. Overigens legde ook Benedictus inzake dit punt er de nadruk op dat het enige voorbeeld van echte liefde, wat dat ook moge zijn, Christus Jezus zelf is; liefhebben is worden als Jezus, hem gelijk worden, zoals Paulus dat in deze hymne zo goed verwoordt.

Dierbare Frère Michael, je aanwezigheid onder ons en je verlangen voor altijd in ons midden te zijn, zie ik als een teken van Gods genade voor onze communauteit. Wij, die ons

de ‘monniken van de Eenheid van de Kerken’ noemen, zijn geroepen om die eenheid in liefde en in dienstbaarheid aan elkaar in wederkerige gehoorzaamheid, in de eerste plaats hier onder ons te leven. Maar je aanwezigheid is ook een appel aan ons allemaal: hoe staat het met onze inspanning en ons gebed voor de oecumene, zijn wij nog enthousiast en beschikbaar, wij als communauteit en als persoon, voor onze roeping als monnik en voor de eenheid van de Kerken? Dierbare broeder, je aanwezigheid kan ons bemoedigen en helpen om onze roeping voor de Eenheid van de Kerken voort te zetten en haar nieuwe levenskracht te geven. Het verdriet om de scheiding van de Kerken dat jij ervaart en moedig in je hart ondergaat, is voor ons allen een oproep de Heer te bidden dat alle christen in Christus één mogen worden, en ons hiervoor met heel ons hart in te zetten.

Vader Abt Philippe Vanderheyden

© Stichting Sint Benedictus